

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Co się tyczy szkody, w pierwszej kolejności Sąd naruszył prawo oraz zasadę naprawienia szkody w całości, a także pozbawił skuteczności (effet utile) art. 340 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Wymagany przez Sąd poziom dowodu uniemożliwia zasądzenie jakiegokolwiek odszkodowania, pomimo istnienia wystarczająco poważnego i kwalifikowanego naruszenia prawa Unii. W drugiej kolejności zaskarżony wyrok narusza prawo i zawiera sprzeczne uzasadnienie. W trzeciej kolejności Sąd przeinaczył dowody i okoliczności faktyczne.

Co się tyczy krzywdy, zaskarżony wyrok nie zawiera uzasadnienia dotyczącego kryteriów uwzględnionych w celu oszacowania *ex aequo et bono* kwoty odszkodowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 lipca 2019 r. w sprawie T-53/18, Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 września 2019 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-688/19 P)

(2019/C 372/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, R. Kanitz, pełnomocnicy, wspierani przez M. Winkelmüllera, F. van Schewicka, M. Kottmanna, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 lipca 2019 r. w sprawie T-53/18, Niemcy/Komisja,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1995 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 13341:2005 + A1:2011 dotyczącej naziemnych termoplastycznych zbiorników stacjonarnych do magazynowania olei opałowych lekkich, nafty oraz olei napędowych domowego użytku zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ⁽¹⁾,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1996 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 12285-2:2005 dotyczącej zbiorników stalowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ⁽²⁾,
- tytułem ewentualnym w odniesieniu do żądań drugiego i trzeciego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie swoich żądań dwa zarzuty:

Po pierwsze, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 305/2011⁽¹⁾ w związku z jego art. 17 ust. 5. Sąd nie uwzględnił tego, że na podstawie tych przepisów Komisja była uprawniona i zobowiązana do przyjęcia jednego ze środków zaproponowanych przez Republikę Federalną Niemiec.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 305/2011 w związku z jego art. 3 ust. 1 i 2 oraz 17 ust. 3. Sąd nie uwzględnił tego, że na podstawie tych przepisów Komisja była zobowiązana do zbadania, czy sporne normy zagrażają spełnianiu przez obiekty budowlane podstawowych wymagań.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 288, S. 36

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 288, S. 39.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2011, L 88, s. 5).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 lipca 2019 r. w sprawie T-660/18, VodafoneZiggo Group BV/Komisja, wniesione w dniu 18 września 2019 r. przez VodafoneZiggo Group BV

(Sprawa C-689/19 P)

(2019/C 372/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VodafoneZiggo Group BV (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler, A.A.J. Pliego Selie, B.A. Verheijen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w dniu 9 lipca 2019 r. w sprawie T-660/18 (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”)
- przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania: naruszenie prawa poprzez uznanie przez Sąd, że decyzja Komisji Europejskiej C(2018) 5848 final (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) nie wywołuje wiążących skutków prawnych.

Część pierwsza zarzutu pierwszego: wymóg, zgodnie z którym krajowy organ regulacyjny „uwzględni w jak największym stopniu” uwagi przedstawione przez Komisję Europejską w oparciu o art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21⁽¹⁾ wywołuje wiążące skutki prawne wobec tego organu.

Część druga zarzutu pierwszego: uwagi przedstawione w oparciu o art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE są równoznaczne z zezwoleniem, ponieważ Komisja Europejska postanawia tym samym zakończyć badanie bez korzystania z prawa weta.